

Sygn. akt VI Ka 201/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Tomasz Skowron

SO Andrzej Wieja

Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze G. C.

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2016r.

sprawy M. Z. ur. (...) w B.

s. M. i N. z domu T.

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 12 lutego 2016 r. sygn. akt II K 959/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. Z.,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 80 złotych.

UZASADNIENIE

M. Z. oskarżony został o to, że w dniu 13 czerwca 2014 r. w J., na ulicy (...) w ciągu drogi krajowej numer (...) tzw.(...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) nr rejestracyjny (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności przy włączaniu się do ruchu z drogi gruntowej na drogę twardą - na ulicę (...) z zamiarem skrętu w lewo w kierunku centrum J., wymusił pierwszeństwo na jadącym z lewej strony, kierującym motocyklem marki (...) nr rejestracyjny (...) K. M. poruszającym się w kierunku skrzyżowania z ulicą (...), w wyniku czego doszło do zderzenia w/w pojazdów, wskutek czego K. M. doznał obrażeń ciała w postaci urazu skrętnego odcinka szyjnego kręgosłupa oraz urazu brzucha z niewielkim pęknięciem śledziony i mało nasilonym krwawieniem do jamy brzusznej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała i rozstrojem zdrowia trwającymi dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 12 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. IIK 959/15:

I. ustalił, że oskarżony M. Z. dopuścił się czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 177 § 1 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne;

II. na podstawie art. 67 § 1 k.k. ustalił okres próby na 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 67 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego K. M. tytułem naprawienia szkody w części kwoty 300 złotych oraz kwoty 1000 złotych tytułem zadość uczynienia za doznaną krzywdę;

IV. na podstawie art. 627 § 1 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. zasądził od podejrzanego w całości koszty sądowe, w tym na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę wysokości 60 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, poprzez dowolną ocenę dowodów z obu wydanych w sprawie opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, tj. opinii biegłego sądowego mgr A. P. z 10 listopada 2014 r. oraz opinii biegłego sądowego mgr S. P. (1) z 15 kwietnia 2015 r., polegającą na przyznaniu waloru pełnej wiarygodności opinii biegłego sądowego S. P. (2), pomimo iż obie w/w opinie zostały sporządzone przy zastosowaniu zbliżonych metod analizy i zawierają bardzo podobne wyniki ustaleń rekonstrukcyjnych zdarzeń, do którego doszło z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego K. M. w dniu 13 czerwca 2014 r., a różnią jedynie w zakresie wniosków końcowych, a dodatkowo na niewskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn takiej oceny w/w dowodów, w szczególności niepodzielenia końcowych opinii biegłego A. P.

5 § 2 kpk polegającą na rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego wątpliwości wynikających z odmiennych wniosków końcowych opinii biegłych sądowych z zakresu rekonstrukcji wypadków samochodowych A. P. i S. P. (1) ustnej opinii uzupełniającej na rozprawie w dniu 29 stycznia 2016 r.,

art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 201 kpk polegającą na niesłusznym oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii kolejnego, trzeciego biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, pomimo faktu, iż pomiędzy opiniami biegłych A. P. i S. P. (1) zachodzą sprzeczności, które nie zostały wyjaśnione wskutek bezpośredniego przesłuchania biegłego S. P. (1) na rozprawie w dniu 29 stycznia 2016 r.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut obrazę art. 7 k.p.k. nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może również sprowadzać się wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego. Jak wyżej zostało to podkreślone powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego (por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975 r., z. 5, poz. 58).

Chybione jest wskazanie naruszenia art. 410 k.p.k. Skarżący nie wskazał jakie dowody, nieujawnione podczas rozprawy głównej, stanowiły podstawę wyrokowania lub, że Sąd Rejonowy wydając orzeczenie powołał się na dowody nieistniejące (por. Wyrok SN z 30 lipca 1979r., III KR 196/79, (...) 1980, nr 3, poz. 43, LEX nr 17185).

Sąd Okręgowy w pełni popiera pogląd Sądu Rejonowego, który wydając zaskarżone orzeczenie oparł się w znacznej części na opiniach biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, S. P. (1). Prawdopodobnie zostały

w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia wskazane powody na podstawie, których Sąd I Instancji podzielił wywody opinii podstawowej i opinii uzupełniającej. Opinie wydane przez S. P. (1) były spójne, logiczne i pozbawione sprzeczności. Jego argumentacja i polemika z opinią biegłego A. P. zasługuje na uznanie. Nadto S. P. (1) w opinii uzupełniającej odpowiedział na pytania zadane przez pokrzywdzonego, jak i oskarżonego przy czym odpowiedzi te jawiły się jako logiczne, konsekwentne oraz potwierdzające wiedzę i kwalifikacje biegłego (k.375-381). Wskazać należy, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku podał jednoznacznie dłaczego przychylił się w całości do opinii biegłego S. P. (1) (k. 411 odwrot - 412) i tą argumentację podziela Sąd odwoławczy.

Bezasadny jest zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy wskazuje iż w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości, co do winy oskarżonego. Wątpliwości brak jest jednocześnie ze strony Sądu II Instancji. Zarzut naruszenia przywołanego przepisu prawa procesowego może zaistnieć zaś tylko wtedy, gdy mimo nie dających się usunąć wątpliwości rozstrzygnięcie następuje na niekorzyść oskarżonego, co jednak w niniejszej sprawie nie miało miejsca (por. Siwiecki Dariusz „Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Komentarz i orzecznictwo” wyd. III WK2016). W powyższej części rozważań, do której pozostaje się odnieść, jednoznacznie i wyczerpująco wykazano, zasadność argumentacji prezentowanej przez biegłego S. P. (1), a ta jednoznacznie wskazuje iż winę za zaistniałe zdarzenie ponosi oskarżony.

Nietrafny jest zarzut naruszenia art. 170 § 1 pkt 5 w zw. z art. 201 k.p.k. Sąd Odwoławczy podziela zdanie Sąd I Instancji iż żądanie powołania trzeciego biegłego w niniejszej sprawie zmierzałoby tylko do niepotrzebnego przedłużenia postępowania (k. 395 odwrot). Prawidłowo zostało również wskazane iż ocena, co do wątpliwości między złożonymi opiniami biegłych w tej sprawie należy do Sądu. Koresponduje z tym pogląd wyrażony w doktrynie (zob. Świecki Dariusz (red.) Kodeks Postępowania Karnego. Komentarz. Tom I, wyd. II, WK2015) oraz w orzecznictwie (zob. wyrok SN z 23 listopada 1977 r., V KR 180/77, OSNPG 1978, nr 4, poz. 50). Powołanie kolejnego biegłego mogłoby nastąpić w przypadkach o którym mowa w art. 201 kpk a więc m.in. kiedy zachodzi sprzeczność pomiędzy opiniami, która istotnie ma miejsce w niniejszej sprawie, jednakże słusznie Sąd I instancji analizując powyższe uznał, że wystarczająca będzie opinia biegłego S. P., która jest jasna, spójna i logiczna.

Art. 17 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym stanowi iż: „kierujący pojazdem, włączając się do ruchu, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu”. Art. 2 pkt. 22 ustawy Prawo o ruchu drogowym: „ostrożność polegającą na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie”. W realiach niniejszej sprawy jasnym jawi się iż oskarżony tej ostrożności nie zachował. Prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, że oskarżony miał bardzo dobrą widoczność odcinka drogi na wystarczającej odległości, by dostrzec pokrzywdzonego i jako osoba włączająca się do ruchu, miał obowiązek ustąpić mu pierwszeństwa. Zasadne jest jednocześnie wskazanie na wyższy niż znikomy, ale nie znaczny stopień społecznej szkodliwości, na co wpływ miał fakt iż pokrzywdzony przyczynił się do zaistniałego wypadku jadąc z prędkością znacznie przekraczającą prędkość dopuszczalną.

Mając więc powyższe na uwadze, a także fakt dotychczasowej niekaralności oskarżonego zasadna jest konstatacja iż właściwe będzie wobec oskarżonego zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego na okres 2 lat. Sąd Odwoławczy podziela zdanie Sądu I Instancji iż okres ten będzie wystarczający do zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej i oceny, czy warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego spełniło swoje cele.

Za zasadne należy też uznać orzeczenie wobec pokrzywdzonego obowiązku zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i częściowego obowiązku naprawienia szkody. Mimo warunkowego umorzenia wobec oskarżonego postępowania karnego, obowiązek ten skłoni oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego oraz uświadomi, że jego naruszenie jest nieopłacalne.

Mając na uwadze powyższe zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Orzeczenie o kosztach sądowych znajduje swoje uzasadnienie w art. 626 § 1 k.p.k. Składają się na nie kwota 60 zł wynikająca opłaty za II instancję i 20 zł ryczałtu za doręczenia.